

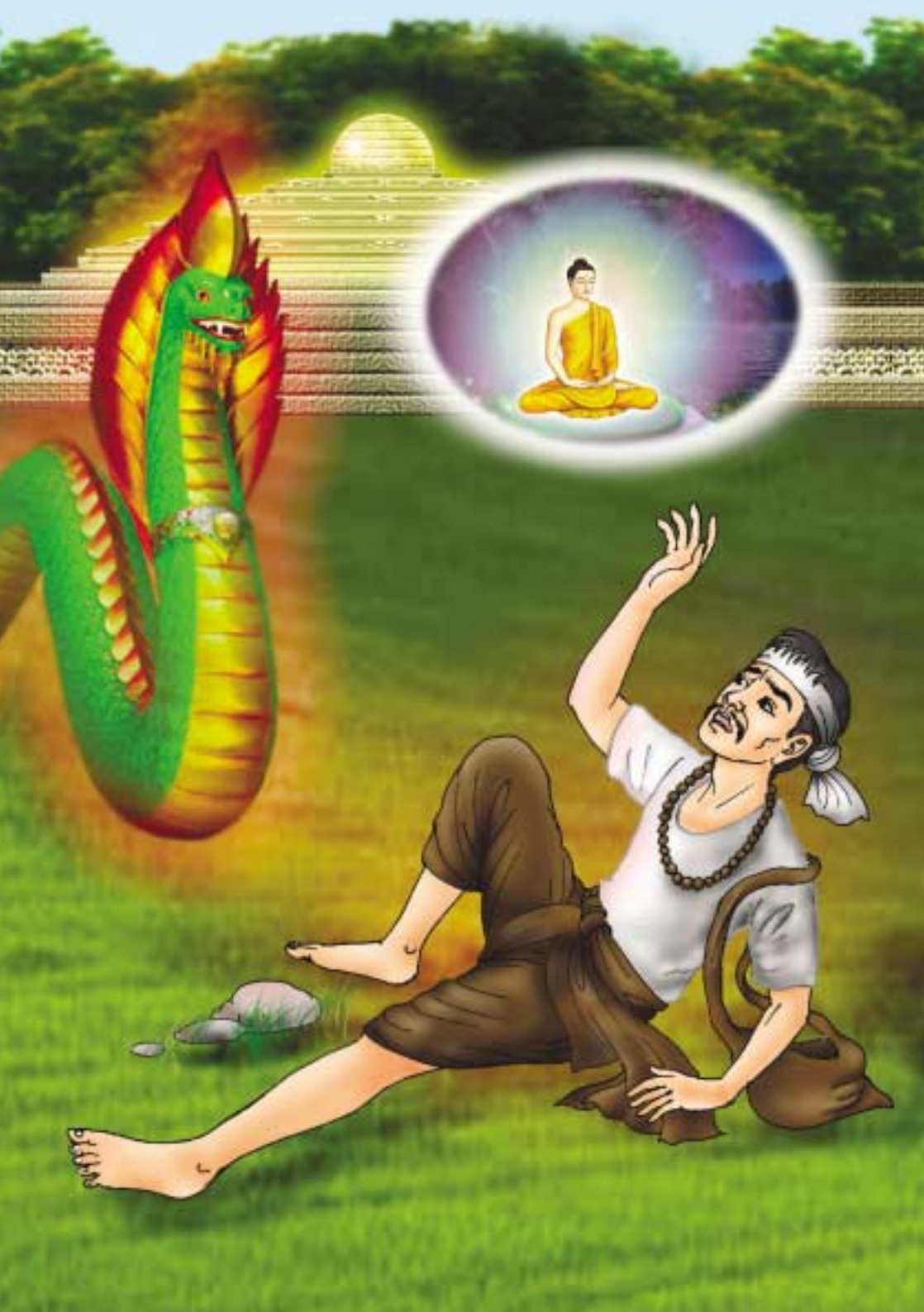
อ ำ นั ส ง ส์

ข อ ง ก า ร ภ า ว น า พุ ท ธ คุ ณ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นสรณะ

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นสรณะ

และข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๖๗

การศึกษาวิชาความรู้ในทางพระพุทธศาสนา เป็นกิจที่ควรทำ ควบคู่กับการศึกษาทางโลก เพราะคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความรู้อันบริสุทธิ์ ที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งมวล เป็นลัทธิธรรมที่ควรศึกษา ยิ่งศึกษาก็ยิ่งแตกฉาน ยิ่งแตกฉานก็ยิ่งอยากทำตนให้บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่อายตณนิพพาน การศึกษาในทางธรรมมีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งความรู้ที่สมบูรณ์ อันจะนำไปสู่การเข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายในตัวเรา การศึกษาธรรมะให้ซาบซึ้งและเห็นถูกต้อง ร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงนั้น จะต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่ง เพราะใจหยุดนิ่ง จะทำให้เราเกิดความรู้แจ้ง ได้ทั้งความรู้ ความสุข และความบริสุทธิ์ไปพร้อมๆ กัน

มีคำขอร้องถึงไตรสรณคมณ์ ที่เราสมาทานกันอยู่บ่อยๆ ว่า

“พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นสรณะ ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นสรณะ และข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ”

การนับถือเป็นสรณะ คือ ขอยึดเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๖๘

สิ่งอื่นไม่เอาทั้งนั้น มีพุทธศาสนิกชนจำนวนมาก ที่กล่าวคำขอถึงพระรัตนตรัยว่าเป็นสรณะ โดยที่ไม่เข้าใจความหมายของภาษาบาลี เพราะไม่ได้ให้โอกาสกับตนเองในการศึกษา จึงลักแต่ว่ากล่าวตามกันไปเท่านั้น ไม่ได้ซาบซึ้งหรือมีเจตนาว่า จะทำตามที่ได้กล่าวไปแล้ว เมื่อไม่เข้าใจความหมาย จึงนำไปสู่การปฏิบัติไม่ได้ เมื่อขอถึงแล้วไม่ได้ลงมือทำ ก็เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในไม่ได้

เราเป็นชาวพุทธจำเป็นจะต้องรู้และศึกษาให้ลึกซึ้ง เพราะยังมีบางท่าน หลังจากสมათานขอถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะที่ฟังที่ระลึกแล้ว เมื่อกลับไปบ้าน ก็ยังไปอ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ขอถึงภูเขาบ้าง ต้นไม้ใหญ่บ้าง ยึดเอาจอมปลวกบ้าง ศาลเจ้าที่ได้ยินว่ามีเจ้าพ่อเจ้าแม่อาศัยอยู่บ้าง ก็เข้าไปนอนน้อมยึดเป็นที่พึ่ง เพื่อหวังว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยปกป้องคุ้มครองรักษาให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือมีโชคมิลาภ จึงไปอ้อนวอนต่างๆ นานา

คำว่า ขอถึงพระรัตนตรัยนี้ เริ่มตั้งแต่ยึดเอาพระพุทธรูป ซึ่งเป็นบุคคลผู้เลิศประเสริฐที่สุดในโลก เป็นที่พึ่งที่ระลึก เพราะพระองค์ทรงเป็นบรมครูของมนุษย์และเทวาททั้งหลาย ไม่มีใครจะยิ่งกว่า หรือเสมอเหมือนพระองค์อีกแล้ว จึงควรที่เราจะยึดเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด อีกทั้งเราจะยึดเอาพระธรรมคำสอน

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๖๕

อันบริสุทธิเป็นที่พึ่ง คือศึกษาธรรมะ แล้วนำมาประพฤติปฏิบัติให้เกิดผล คือปฏิเวธ จะได้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมที่ควรรู้ควรเห็นชีวิตจะได้ดำเนินอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง เป็นชีวิตที่ไม่มีวันผิดพลาด นอกจากพระพุทธ และพระธรรมแล้ว เรายังยึดเอาพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบว่าเป็นที่พึ่งอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาใดก็เข้าไปสนทนาธรรมกับท่าน ท่านจะได้เมตตาแนะนำสั่งสอน ชี้เส้นทางบุญ บอกหนทางไปสู่สวรรค์นิพพานให้กับเรา

คำนอบน้อมถึงพระรัตนตรัยนั้น เป็นวาจาที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะถือว่าเราได้นอบน้อมบุคคลผู้เลิศ มนุษย์และเทวดาได้ยินคำนี้แล้ว เขาจะปิติเบิกบานใจอนุโมทนาสาธุการด้วยความยินดีในสมัยก่อน แม้เพียงคำกล่าวนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยที่ใจยังไม่ได้เลื่อมใสก็ยังสามารถทำให้รอดพ้นจากภัยอันตรายได้

*มีเรื่องเล่าว่า ในครั้งที่พระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ชาวชมพูทวีปผู้มีความเลื่อมใสในคุณของพระรัตนตรัย พร้อมใจกันสร้างพระเจดีย์ทองประดับประดาด้วยรัตนะ ๗ ประการ

*ภูมิวิลาสินี (พระพรหมโมลี)

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๓๐

สมัยนั้น หมองูคนหนึ่งมีอาชีพแสดงงูให้คนดูตามหมู่บ้านต่างๆ วันหนึ่ง หมองูได้เปิดการแสดงให้ชาวบ้าน ซึ่งส่วนมากนับถือพระรัตนตรัย ครั้นพอตกกลางคืน เขาได้ยินเสียงชาวบ้านท่องคำภาวนานึกถึงพระพุทธรูปว่า **นโม พุทธาย** หมองูได้ยินคำนั้น รู้สึกเป็นคำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อโลตประสาทเหลือเกิน รู้สึกหงุดหงิดใจมาก ไม่อยากฟังคำภาวนานั้น เพราะตนไม่ศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย เนื่องจากเป็นมิชฌาภิกขุ แต่เมื่อหมองูได้ยินเสียงชาวบ้านท่องคำภาวนาว่า **นโม พุทธาย** บ่อยเข้าๆ ตนก็ท่องตามในทำนองล้อเลียน โดยไม่ได้มีความเลื่อมใสแต่อย่างใด

ต่อมา หมองูได้ออกจากบ้านไปหางูเพื่อใช้ประกอบอาชีพ เขาเดินเข้าไปในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่ประดิษฐานพระเจดีย์ทองของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้พบพญานาคตัวหนึ่ง กำลังมานอบน้อมพระเจดีย์ทอง จากนั้นก็ไปพักอยู่ที่จอมปลวกใกล้ๆ พระเจดีย์ หมองูจึงร้ายมนตร์หวังจะจับพญานาคราช

นาคราชได้ยินเสียงมนตร์ รู้สึกโกรธเคืองขึ้นมาทันที ไม่พอใจที่จะมีคนมาประทุษร้าย จึงคิดจะฆ่าหมองู ได้เลื้อยไปตามเสียงมนตร์ด้วยความโกรธ หมองูเห็นว่ามนตร์ของตนไม่สามารถทำอันตรายพญานาคราชได้ ก็ตกใจกลัว รีบวิ่งหนี

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๗๑

อย่างสุดฤทธิ์ พญานาคได้เลื้อยตามไปหวังจะฆ่าให้ตาย
ขณะนั้นเอง หมองูได้สะดุดก้อนหินล้มลง เกิดความหวาดกลัว
สุดชีวิต จึงได้อุทานขึ้นมาว่า **นโม พุทธาย** ด้วยความที่เคยพูด
คำนี้เล่นบ่อยๆ

คำอุทานของหมองู เปรียบดั่งน้ำอมฤตที่แผ่ซ่านไปทั่ว
ภวนาคราช ยังใจของนาคราชให้นุ่มนวลชุ่มชื้นเบิกบาน เหมือน
น้ำเย็นที่ราดรดเปลวไฟที่กำลังลุกโพล่ง ความโกรธที่มีอยู่ก็ปลัน
มลายหายไปทันที ด้วยความที่ตัวเองมีความเลื่อมใสในพระ-
รัตนตรัยอยู่แล้ว พญานาคราชจึงกล่าวกับหมองูว่า “เพื่อนเอ๋ย
อย่างกลัวเราเลย บัดนี้ เราอุกมนต์ คือพุทธคุณของพระพุทธเจ้า
เข้าแล้ว มนต์นั้นยังใจของเราให้ผ่องใสเบิกบานยิ่งนัก พร้อมทั้ง
เกิดความเลื่อมใสต่อท่านด้วย วันนี้เราจะให้เครื่องบรรณาการ
แก่ท่าน ขอท่านจงรับเครื่องบรรณาการจากเราด้วยเถิด”

ครั้นพญานาคราชพูดจบ ก็เลื้อยเข้าไปเอาดอกไม้ทองคำ
๓ ดอกมามอบให้ พลังกล่าวว่า “ดอกไม้ทั้ง ๓ ดอกนี้ ดอกแรก
จงนำไปบูชาพระพุทธเจ้าเพื่อเป็นบุญของท่าน ดอกที่สอง จงบูชา
พระพุทธเจ้าเพื่อเป็นบุญของเรา ส่วนดอกไม้สาม ให้ท่านนำไป
ขายเพื่อเลี้ยงชีวิตให้อยู่เป็นสุขเถิด ท่านอย่าได้ประมาทในบุญ
ทั้งหลาย จงเร่งรีบสั่งสมบุญเถิด และดำรงชีวิตอยู่ด้วยคุณงาม
ความดีให้ละกรรมอันต่ำช้านั้นเสีย แล้วเลิกเบียดเบียนผู้อื่นเถิด”

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๗๒

จากนั้นพญานาคได้เลื้อยจากไปสู่ภาคพิภพตามเดิม

หมองูเห็นอานุกาพแห่งคำภาวนาที่เกิดขึ้นกับตนเช่นนั้น บังเกิดความปิติเลื่อมใสในพระรัตนตรัย และจิตใจที่ได้ลาภใหญ่ จึงได้ทำตามทีนาคราชแนะนำ โดยเลิกอาชีพหมองูซึ่งต้อง เบียดเบียนสัตว์ และหันมาสั่งสมบุญกุศล ตั้งมั่นในความดี อย่างเดียวจนตลอดชีวิต เมื่อละโลกไปด้วยจิตใจที่เลื่อมใส จึงเป็น ผู้เพียบพร้อมไปด้วยสมบัติอันเป็นทิพย์มากมาย

พระพุทธคุณนั้น เป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ อานุกาพเป็นอจินไตย สามารถบันดาลให้จิตใจชุ่มมัวด้วยความ อาชาตมาตร้ายของนาคราชสงบลง เพียงได้ยินคำกล่าวระลึก ถึงพุทธคุณ จิตใจก็ผ่องใสเบิกบาน แซ่มนั่น เปี่ยมไปด้วยความ เมตตาปราณี และยังใจที่มีติดบอดด้วยมิจฉาทิฏฐิของหมองู กลับมา เป็นสัมมาทิฏฐิ ได้พบกับแสงสว่างของชีวิต และตระหนักซาบซึ้ง ในคุณของพระรัตนตรัยในที่สุด

ใจของเราซึ่งภาวนาสรรเสริญพระพุทธคุณว่า **สัมมา อะระหัง** ก็เช่นเดียวกัน ย่อมได้รับผลอย่างอัศจรรย์ การที่หลงปู้วัด- ปากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านสอนให้กำหนดดวงแก้วหรือองค์พระ เป็นบริกรรมนิมิตพร้อมกับภาวนาว่า **สัมมา อะระหัง** ก็เป็น วิธีหนึ่งที่จะทำให้เราเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เป็นวิธีนำออก

อานิสงส์ของการภาวนาพุทธคุณ

๓๗๓

จากทุกข์ และเข้าถึงความสุขที่แท้จริง

คำภาวนา **สัมมา อะระหัง** เป็นพุทธานุสติ สัมมา แปลว่า ชอบหรือถูกต้อง อะระหัง หมายถึง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ห่างไกลจากกิเลสอาสวะ **สัมมา อะระหัง** จึงหมายถึง การส่งใจไปถึงพระพุทธรูปผู้ห่างไกลแล้วจากกิเลส ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ การส่งใจไปถึงองค์พระแก้วใส และบริกรรมภาวนาว่า **สัมมา อะระหัง** อยู่เสมอ จะทำให้เราเข้าถึงพระธรรมกายภายใน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง เมื่อใดที่เราปรารถนาความสุข พึงระลึกถึงพุทธรูปคุณเมื่อนั้น ระลึกถึงเพียงหนึ่งนาทีย่อมเป็นนาทิตองแห่งความสุข นาทิต่างบุญกุศล ระลึกถึงหนึ่งชั่วโมง ก็มีความสุขตลอดหนึ่งชั่วโมง ถ้าหากระลึกถึงอยู่ตลอดเวลา ก็จะมีความสุขตลอดเวลา เป็นสุขทุกทิวาราตรีกาล เพราะฉะนั้นให้ยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ด้วยการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ทำตามหลักที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านได้สอนไว้ แล้วเราจะได้เข้าถึงพระรัตนตรัยกันทุกๆ คน

